

Той виждаше всички тия ужаси, настръхналъ, замаянъ, гологлавъ, и припикаше лудешки по посока на града, съ една само мисълъ уцѣлѣла въ съзнанието му: да спаси Рада. Той инстинктивно ж търсѣше съ погледа си въ обезобразенитѣ отъ страхъ лица на срѣщанитѣ жени и дѣвойки и пакъ тичаше напрѣдъ. Тия люде бѣхж чужди за него, тѣ бѣхж призраци, тѣ не съществувахж за него. Той даже не разбираше защо бѣгатъ тия хора, той не мислѣше за тѣхъ, както и тѣ не мислѣхж за него, и никой се не чудѣше и не питаше, защо той отиваше назадъ, когато всичкитѣ отиватъ напрѣдъ. Нѣмаше разсѣдѣкъ: имаше пжтека само... На всѣка стжпка сценитѣ на ужаса ставахж пб-поразителни и пб-чести. При единъ завой на урвата той се спрѣпнж въ едно момиченце, което сломено отъ тичание, обезумѣло отъ страхъ, и кърваво, бѣше паднжло въ рѣката, пищѣше кански за помощъ... Малко пб-нататѣкъ едно дѣте пеленаче, присинѣло отъ плачъ за майка си, която го оставила, навѣрно, за да ѝ улекне въ бѣганието... Баби, мъже, жени, прѣскачатъ това бѣдно създание, но никой го не види и не чува. Всѣки мисли само себе си. Страхътъ приви жестоко сърдцето, той е най-висшата и безобразна форма на егоизма. Самиятъ позоръ не туря такъвъ подѣлъ печать на лицето, както страхътъ... Огняновъ машинално се наведе, зе дѣтетото и минж напрѣдъ... При единъ храсталакъ, на страна отъ пжтя, една жена бѣше мѣтнжла, тя съ искривено отъ страдания лице, простираше ржцѣ къмъ минавачитѣ... Плачове, прѣдрѣзнжли викове, дѣтипски писъци пълнжтъ въздуха... Като за вѣнець на всички тия нещастия, ливнж и дѣждъ, като изъ ведро. Той заплющѣ надъ уморенитѣ бѣжанци и напълни съ дивѣ окъ планинитѣ. Лапавицата ставаше отъ мигъ на мигъ пб-голѣма; отъ урвитѣ шурнахж мжтни вади къмъ рѣката и заловихж краката на нещастнитѣ бѣжанци, бити въ лицето отъ дѣжда, измокрени до голо и помрѣзнжли отъ